

minuga! Tule minuga!" Ja kuningapoeg ruttas tema järel, unustas oma tõutust, unustas seda juba esimesel õhtal, ja Paradiisi-neid kutsus käega ja hüüdis lahte häälega. Rängemaks läks õilme-õhu ümberringi, wägewamast kõlasiwad lundled. Kuningapoja silma ees oli, kui seisakiwad tuhanded lahte-näuga pead saalis, nikutakiwad tema poole ja laulakiwad: „Inimene peab kõiki tundma, inimene on kõige maa-ilma isand!" Tilgad leelatud puu lehtedes ei näitanud enam wälja kui werised pisarad, waid kui punased säravad tähed. „Tule minuga, tule minuga!" kõlasiwad wärisewad hääled, ja iga samm juures, mida kuningapoeg edasi astus, palitasiwad tema palged palawamalt, woolas tema weri keewamalt soonte sees. „Mina pean minema!" ütles tema. „Ega see patt ei ole, ega see patt olla ei wõi! Miks mina kenaduse ja rõõmu järel käia ei wõi? Mina tahan aga näha, kuidas Paradiisi-neid puhkab. See ei ole weel midagi; kui mina aga oma mokki tema suu peale ei piigista ja seda mina ei tee. Mina olen kindel ja minu tahtmise wägi on tugev!"

Paradiisi-neid läänas puu oksad kõrwale ja kadus nende peite. „Weel ei ole mina patto teinud!" ütles kuningapoeg, „ja mina ei taha pattu teha!" Ja siis läänas tema keelatud puu oksad kõrwale ja waatas nende alla. Seal magas

Paradiisi-neid, nii kena, kui ainult waimu-neid Paradiisi-aidas kena olla wõib. Ja waimu-neid naeratas unes, ja kuningapoeg kummardas ennast tema üle ja nägi pisaraid tema silmalaude wahel.

„Mutad sinna minu üle?" ütles kuningapoeg wäilse häälega: „Ära nuta, ja kenaduse-luju! Müüd wast mõistan mina Paradiisi rõõmu! Tuleks ta igawene õõ minu peale, üks ainus filmapilt kui see, on elu-aea õnneks küll!" Ja kuningapoeg piigistas omad mokad Paradiisi-neiu su peale — — —

Järsku rakkus kõue-paut nii raske ja kange ja hirmus, kuidas seda ükski enne kuulnud ei ole. Kõik langes kummuli. Paradiisi-neid ja aid wajasiwad, wajasiwad sügawamale ja sügawamale. Kuningapoeg nägi kõiki piltase pimeduse sisse langema. Nagu weike hiilgaw täht säras see weel kaugelst tema filma, siis wärises külm surma-ooq läbi tema teha. Tema filmad langesiwad kinni ja elutundmine kadus temast.

Külm wihm langes tema filmi; kange wilu tuul wuhises tema ümber. „Mis olen mina teinud!" ohkas kuningapoeg. „Minna olen pattu teinud nagu Adam — olen pattu teinud ja Paradiisi-aid on sügawuse sisse langenud!" Ja tema tegi omad filmad lahti. Üht tähte nägi tema weel kaugelst, seda tähte, mis kui kadunud Paradiis säras. Seda nägi tema weel — see oli koidotäht taewa peal.